

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDIC SATÍRIC

HUMORÍSTIC, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

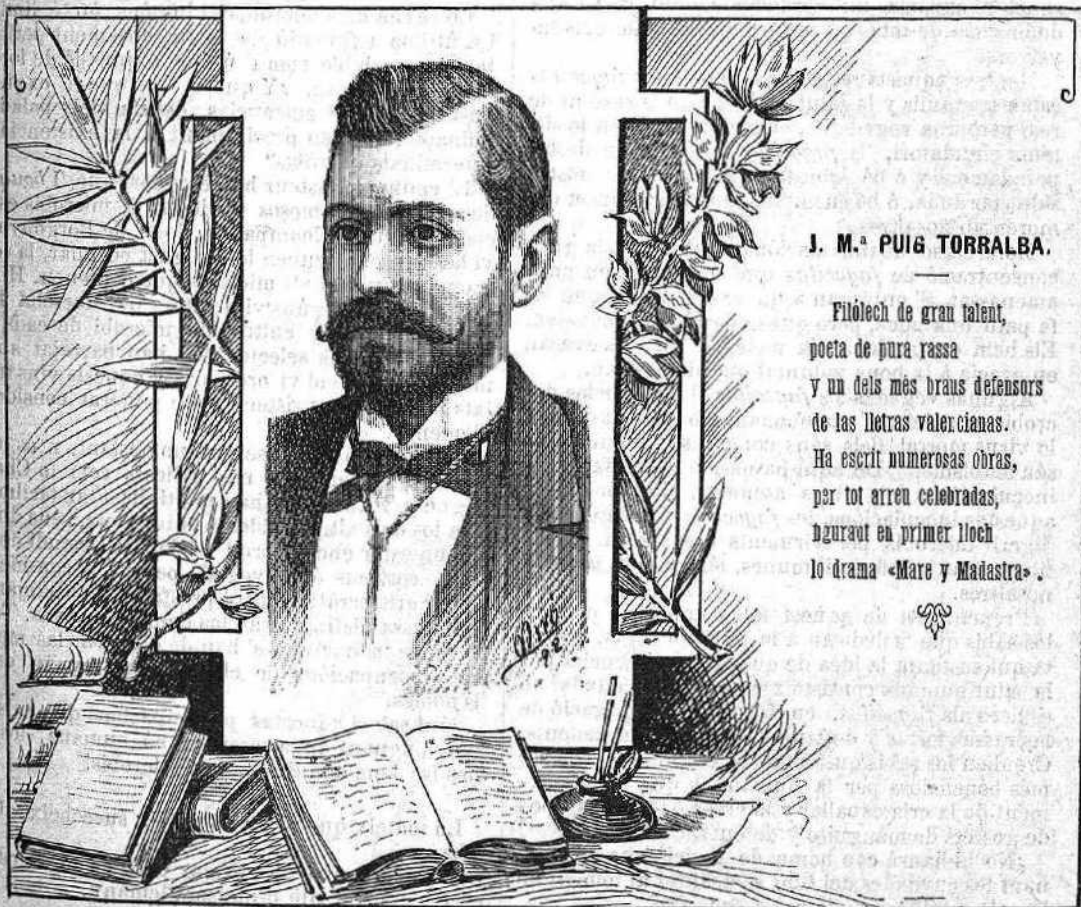
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

J. M.ª PUIG TORRALBA.

Filòlech de gran talent,
poeta de pura rassa
y un dels més brans defensors
de las lletres valencianas.
Ha escrit numerosas obras,
per tot arren celebradas,
figurant en primer lloch
lo drama «Mare y Madastra».

CRÓNICA

REVISTA MICROBIOLÓGICA

Pel camí que vá empujant la ciència ja casi resulta avuy que la causa determinant de totes las malalties son los microbis.

Aquests sers petits, casi invisibles, qual forma únicament pot apreciarse ab ajuda del microscopi, renyeixen dintre del cos humà terribles batallas; neixen y moren a milers en un sol dia y 's nudreixen de la nostra vida, alterant y destruint per complert l'organisme del home... y de la dona, per supuesto.

Existeixen lo microbi del tifus, lo microbi de la difteria, lo microbi de la tisis, lo microbi del cólera-morbo, lo microbi de las febres, y no dupto qu' existirà també 'l microbi dels costipats y de la mi-granya.

Dada aquesta teoria, l' home, tingut generalment per l' animal més perfecte de la creació, en realitat no es altra cosa que una *menagerie* de fieras microscòpiques.

Lo porvenir seria evidentment dels microbis destructors que, dada la pasmosa facilitat ab que 's reproduheixen, prompte dominarian a la humanitat y acabarian ab ella, si en las regions misteriosas de lo immensament petit, no tinguessim los homes acérrims defensors que lluytan per nosaltres ab un entusiasme digne d' agraïment.

Los microbis tenen un enemich terrible en los *fagocitos*.

Los *fagocitos* que no son més grossos que 'ls microbis, resideixen en lo sistema circulatori, y 's contan en tan gran número qu' en cada gota de sanch n' existeix un verdader exèrcit, disposat a defensarse de totes las irrupcions dels microbis invasors.

Mentres aquests respectin la sanch, los *fagocitos* están tranquils y la salut del home no 's ressent de res; pero una vegada l' enemich penetra en lo sistema circulatori, 'ls *fagocitos* se defensen desesperadament y ó bé triuñan, restablint la nostra salut perduda, ó bé sucumbeixen, y en aquest cas moren ab nosaltres.

Molts cassos de inflamacions son deguts a la gran concentració de *fagocitos* que acuden a un punt amenassat. S' entregan a un excés de zel que 'ns fa patir una mica, pero que generalment ens salva. Els hem de perdonar la molestia que 'ns causan en gracia a la bona voluntat que demostran.

Algunes vegades los *fagocitos* al devorar los microbis enemichs, s' envenenan, no podent digerir lo virus mortal dels seus contraris. ¡Admirém lo seu heroisme!... De aquí ha nascut la teoria de las inoculacions dels virus atenuats. Per medi de aquestas inoculacions, los *fagocitos* s' acostuman a digerir microbis per virulents que siguin. Al últim acaban per ferse immunes, fénntose 'n també a nosaltres.

Prenent peu de aquest fet, comprovat per tots los sabis que 's dedican a la microbiologia, no falta qui sustenta la idea de que lo més essencial per la salut humana consisteix en atendre y cuydar ab esmero als *fagocitos*, en favorir la propagació de las rasses fortes y destruir las débils y decadents. Creuen los sabis que aquesta empresa ha de ser més beneficiosa per la humanitat que 'l millorament de la cria caballar y la creació de nous tipos de gossets de manguito y de butxaca.

¿No hi haurá cap home de posició que abandonant los cuydats del *turf* se dediqui al foment de la cria y millora de la rassa *fagocita*?

**

Y ja que avuy l' hem donada pera tractar, encare que siga lleugerament, de aquest mon immensament petit, no abandoném una materia tan abundant.

¿Els agrada 'l formatje? A mi sí, moltíssim, y suposo que a casi tots vostés los hi succehirá dos quartos de lo mateix.

Donchs si volen menjarlo de gust abstinuinse de analisarlo: no apelin may al microscopi, ni vulguin veure massa detalladament que 's lo que 's portan a la boca. ¿Preguntan per qué? ¿Pot més en vostés la curiositat que tota altra consideració? Està bé: en aquest cas prenguin nota dels següents dats que 'ns proporciona un eminent microbiòlech:

«En cada gram de formatje de Gruyere, tendre ó fresch, s' hi contan de 90 a 140,000 microbis. Lo número dels habitants del formatje aumentan com més vell aquest vá fentse: als 70 dias de comensat se n' hi conta una massa de 800,000 per gram. De manera qu' en un formatje de Gruyere hi ha més estadants dels que conta la bola de la terra.»

¿Diuen al coneixe aquests dats que ja no menjarán may més formatje? ¡Mal fet! Lo que passa ab lo formatje passa ab tot. No existeix aliment que no siga un agregat de petits organismes, y en aquest cas, si fan escarafalls ab lo formatje, 'ls mateixos escarafalls haurán de fer ab tot lo demás, y quedarán reduhits a morir de fam y de set. Fins l' aygua clara es un conjunt de organismes animals.

Per lo tant, créguinme a mí: cluquin los ulls y paladejin tot lo que 'ls entri a la boca. ¿Lo paladar ho accepta? ¿Té bon gust? Donchs a dintre vá.

**

Lo regne dels microbis es immens, no té limits. La última expressió de lo immensament petit es tan inconcebible com l' última expressió de lo immensament gran. ¿Y qui 'ls diu que l' exquisit gust de moltes sustancias, delicia dels paladars refinats, no 's deu precisament a la existencia de determinats microbis?

L' eminent Pasteur ha descubert que 'l bouquet dels vins més famosos es degut a microbis especials. Lo vi de Champagne, lo vi de Borgonya, 'l vi de Burdeos deuen lo seu gust peculiar, la seva aroma exquisida als microbis que contenen. Hi ha més encare. Algúns vinicultors de Marsella han procurat adquirir cultius del microbi de cada un de aquestes vins selectes, los han barrejat ab lo most de qualsevol vi ordinari, y aquestes vins tractats per semblant sistema, han millorat considerablement.

Una cosa s' ha observat, no obstant, y es que 'ls microbis dels vins més delicats com lo Champagne y 'l Rhin no s' han multiplicat tan fàcilment com los dels altres caldos més inferiors, sens dupte per no estar encare prou adelantat l' estudi de las sevas costums ó tal vegada porque 's consideran massa aristocráticos pera prestarse a barrejar la seva rassa distingida ab las demás plebeyas. També entre 'ls microbis s' han de observar las mateixas preocupacions de classes que reynan entre 'ls homes.

¡Qui sab si aquestas preocupacions que existeixen, pugnans ab la serena rahó humana, los homes las hem adquiridas dels microbis!

**

Lo mateix que passa ab lo vi, succeheix ab lo tabaco.

Aixís ho acaba de revelar després de serios experiments un sabi professor alemany.

¡PROU CANYET!

(Continuació.)

També 'ns farán menjar los sustanciosos burros de las terrayres.

Fins es probable que 'ns clavin aquesta virám.

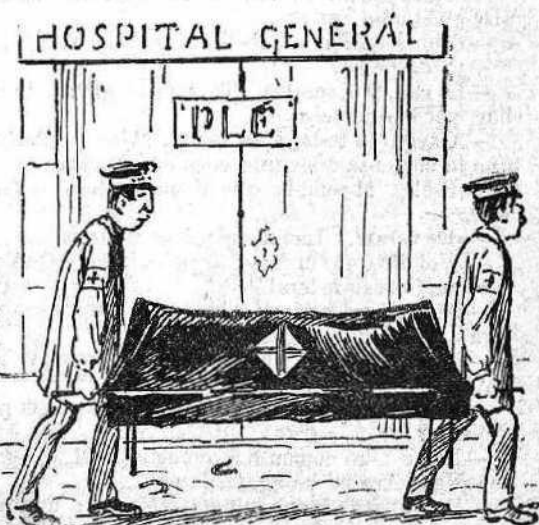
A causa de lo qual, se creará una industria especial, que permetrá suprimir lo carretó.

A carn nova, agabelladors nous.

Conseqüència: que 'ls' infelissos 'que menjin aquesta carn, correrán pel carrer tirant cóssas, lladrant y fent lo burro.

Y per fi, vindrá una epidemia y tots los barcelonins se 'n anirán á can Pistras.

L' aroma del tabaco, com l' aroma del vi, es deguda al resultat de la fermentació. Y aixís com cada vi té 'l microbi especial que li proporciona l' aroma que 'l distingeix, de la mateixa manera, cada classe de tabaco té 'l seu microbi distintiu.

Pero aixís com lo vi es pèl seu estat de humitat un organisme viu, lo tabaco sech deu considerarse un organisme mort. Mes aixó no importa, ja que pel resultat es lo mateix. Los microbis vius ó morts existeixen en ell y los seus cadàvers, las sévas dejeccions son lo que donan aroma al tabaco.

Y respecte á aquesta sustancia s' han ensajat també las barreas de ferments, donant resultats idéntics als conseguits ab lo vi. Lo sabi alemany, descubridor de la cosa, diu que inoculant microbis del millor tabaco de l' Habana en tabaco de la pitjor classe s' obté l' aroma de aquell.

¡Quina ganga!

¿Quin dia l' Arrendataria comensará á vendre 'ns cigarros inoculats?

P. DEL O.

FRANQUESA

SONET

Si creus que t' he vingut tant al darrera
perque xiflat d' amor per tu n' estava,
t' has ben equivocat: sols me guiava
l' afany de traure 't rals, res més, pastera.

Ab la cara que tens de llumanera
y vellota, que casi t' cau la baba,
¿volias que jo hagués sigut tan faba
de donarte 'l meu nom? Vana quimera.

Mes ara que m' has dat las dimisorias,
he volgut serte franch, fente notori
perque del cap te treguis tals caborias,
que ja fá temps vaig fer un bon casori;
tant es aixís que aviat, si vols, Faustina,
pagar tots los gastets, pots ser padrina.

J. SALLEUTAG.

A CAL BARBER

—¿Ara m' toca á mi? ¡Gracias á Deu!...

—¿Qué vol dir?

—Que sembla mentida que un home s' haja d' esperar tant, perquè després lo pelin, se li quedin la llana y encare haja de pagar.

—Segui, segui: se coneix qu' está de broma.
¿De qué aném avuy?

—Primer tallim los cabells, després la barba....

—¿Y després?

—Lo cap, si li sembla. Té moltas ganas de tallar, per lo que veig.

—Aixequí la testa, si es servit. ¡Ajá!.... ¿Veritat que ja comensa á fer una mica de caloreta?

—¡Psé!.... 'M sembla que al istiu encare 'n farà més.

—¿De veras?.... Inclinis cap á la esquerra.

—¿Vol dir que 'm fassi *izquierdista*? ¿Qué no sab que jo soch federal?

—Be, vaja, la veritat: ¿qué será lo primer que farán los federales lo dia que guanyin?

—Donar garrot als barbers que atormentan als parroquiáns mentres los tallan los cabells.

—¡Borrango! ¿qué ho soch jo de aquests per ventura?

—Home.... 'm comensa á semblar que sí.... ¡Apréta! ¿Ven? Ara m' ha agafat la pell....

—Es culpa de la maquineta.... Mossega una mica; pero, vaja, no es tant com vosté suposa.

—¡Ah! No: pitjor sería si 'm pegués quatre tirs.

—¿Encare li fá tan mal ara?

—Ara ja no me 'n fá tant: me 'n fá una mica més.

—¡Dimontri!.... ¿Vol dir? No se me 'n ha queixat pas ningú encare.

—Es que hi ha gent que 's queixa de la boca endins y altres de la boca enfora.... ¡Vaja! ¿Ara tampoch m' ha agafat la carn?

—Sí.... pero es la máquina.... una mossegadeta de res....

—¡Te rahó! Veyám si de mossegadeta en mossegadeta se 'm anirà menjant de viu en viu....

—No tingui por.... Abaixi una mica 'l cap.

—Jo no sé, ab tantas cosas que inventan, com no s' ha trobat una máquina eléctrica que talli 'ls cabells sense inquietar á l' individuó.

—Ja hi es aquesta máquina; pero per ara no més serveix per esquil·lar bestias.

—¡Hombre.... aixó si qu' es graciós! ¿Es dir que las bestias han de ser més que las personas?

—¡Vaja! Tocant al pèl, si senyor. Es qüestió de números. ¿Quánt val tallar lo cabell de vosté? ¿Un ral? Donchs tallar lo d' un gos, verbi gracia, ne val sis, y 'l de una mula, mitj duro.

—¡Uy! Hasta matxos....

—Vosté ho diu de broma.... y per la furia ab que maneja l' eyna, 'm sembla que deu ser veritat....

—Bueno.... ja está. Veji, miri; ¿li sembla si están bé de llarchs?

—Se 'm figura que m' ho pregunta una mica tardet.

—¡Ay, ay! ¿per qué?

—Y si ara li digués que me 'ls ha deixat massa curts ¿cóm s' ho arreglaría per allargarme 'ls?

—¡Je, jel Ja té mitja rahó, ja. En fi, están bé ¿eh?

—Sí; 'ls cabells están bé; lo que no está bé es que 'm martiritzi tant ab aquesta eyna.

—Tranquilis; per la barba 'n faré servir un' altra qu' es més fina. Alsi 'l cap.... ¡Bravo!

—¡Ep, epl!.... Sembla que arrenqui pastanagas.... ¿Qué no ho sent que m' estira 'ls pèls?

—No, senyor....

—Donchs jo sí....

—Ho sento moltíssim.... pero....

—¿En qué quedém? ¿Ho sent ó no ho sent? ¿Per qué m' ho fa, donchs?

—Es la máquina, que....

—Home, á la qüenta las máquinas d' aquesta casa son com la del rellotje de la Catedral; sempre van malament....

—No, senyor; es que s' han de fer arreglar y....

—¡Ay! ¿Veu? Ara ha tornat á pessigarme....

—¡Demontri!.... Tingui: prefereixo acabarli de tallar ab las estisoras.... ¡Bó! Dispensi, ha sigut ab las puntas....

—¡Recristina! ¿qué m' ha escapat l' orella?

—No es més que un tallet insignificant.... una goteta de sanch.... ¡Com la pell de certas orellas es tant prima!....

—¡Y la de certas caras tant gruixuda! ¿Qué 's pensa qu' es aixó? ¿una barberia ó un escorxadó?

—¡Pero per Déu!.... Veji, ja no se li coneix: lo que menos se creya que l' havian degollat.

—Nada.... acabi y déixim alzar aviat, que comenzo á estarhi ab ansia en aquesta cadira....

—Es qüestió d' un moment. Esperis, que 'l pentinaré.

—Pentini, pentini; que hasta cert punt, ja puch dir que m' ha bèn pentinat.

—Vol tupé?
 —Sí que 'n vol, posarse á barber sense sapiguerne....
 —¡Mare de Déu, qu' es plaga!... No 's mogui; vull arrissarli aquestas puntas de bigoti.
 —¡Justa! Perque ara ab las molls me cremés lo nas ó 'ls llabís.... ¡No me 'n donará pas entenent!
 —¿Es dir, que no vol res més?
 —No, senyor; no vull sino escaparme depressa.
 —¡Vaja! Ja está, donchs: per servirlo.
 —¡Ayl! ¡quin pes m' hi tret de sobre!
 —Ara se 'n deu anar á sopar vostè, ¿veritat?
 —No: primer vull anar á la Bonanova.
 —¿A fer qué?
 —A portarli un ciri, en acció de gracias per haver surtit en vida d' aquest trance.

A. MARCH.

A ZORRILLA

El premio de mil pesetas ofrecido al mejor soneto dedicado á Isabel la Católica, con motivo del Centenario de Colón, lo ha obtenido el de D. José Zorrilla.

Si des la gloria ahont reposas
 llegeixes aquestas ratllas,
 no temis, no, que 't dediqui
 un capítol d' alabansas,
 per l' istil dels que certs poetes
 en ta mort, van dedicarte.
 Permetme tan sols qu' exposi
 esta idea, bona ó mala:
 «Tu, Zorrilla, com lo Cid,
 fins sent mort, guanyas batallas.»

JAPET DE L' ORGA.

L' ASSILO DE POBRES

Entre las instituciones y establecimientos más curiosos de Barcelona, figura, ó ha de figurar, en primeralínea l' Assilo de pobres, del Parch.

De tant en tant se 'n parla una mica y surten á la superfície infinitat de cosas extranyas; pero aviat procura tirars' hi terra á sobre, y al cap de quatre dias ja ningú se 'n recorda.

¡No se 'n han dit pocas d' aquell famós Assilo!

Que hi ha hagut inspector que ha gastat més ell sol en carruatje, que no tot l' Establiment en las sévas atencions generals.

Que han figurat com assilats personas que no ho necessitavan y qu' estavan allí com si estessin á la torre.

Que segons per qui 's segueixen los procediments inquisitorials, mentres que per altres tot son gangas y nsideracions.

Pero lo més graciós que del Assilo pot dir-se lo referent á la séva organisació y las conseqüencias que d' ella 'n resultan.

Cada arcalde primer al pendre possessió — aixó es de reglament — dona ordres severíssimas de que 's recullin los pobres que demanan caritat per aquest carrers.

Lo marqués d' Alella no va volguer ser me-

DUO

¡Contempléu-los!... La fló y nata
 del geni agabelladó.
 Los protegits predilectes
 de la ilustre comissió.

nos que 'ls séus antecessors, y va donar també l'ordre acostumada.

—Senyor comandant de la guardia municipal, mani als séus subordinats que immediatament suprimeixin los pobres.

—¿En quina forma ho farém?—preguntá respectuosament en Vilaseca.

—Los pobres fills de Barcelona conduhéixintlos al *Assilo*; los altres serán enviats á las sévas provincias respectivas.

Aixís va ferse. La guardia municipal desplegó guerrillas y en un parell de dias lográ una cassera més que regular.

Barcelona estava lliure de pobres mendicants.

L' arcalde 's fregá las mans ab satisfacció y exclamá ab verdadera delicia:

—¡Ah!

Pero la felicitat dura poch, sobre tot la felicitat dels arcaldes.

Al cap de quatre dias, lo senyor marqués ja no deya ¡ah! ab alegría; sino que ab visible disgust exclamava:

—¡Oh!

Los carrers de Barcelona tornavan á estar plens de pobres.

¿Eran pobres nous ó qué?

L' arcalde va informarse.

¿Eran los mateixos!

Segons lo reglament del *Assilo*, 'ls pobres permaneixen allí dins tres dias, ¡tres dias no més! Després tornan á ser posats en llibertat.

Per altra part, los pobres que havian marxat cap á las sévas provincias, eran ja aquí altra vegada. Los gobernadors civils los havian manat tornar.

De modo, que tota l' obra del marqués, secundat pels municipals, se 'n havia anat per terra en un moment.

Verdaderament es cosa qu' encanta aixó de tenir un assilo ahont sols s' hi pot estar tres dias.

¿Dilluns hi entran deu pobres? Deu ne surten dijous. ¿Vint n' hi entran dimars? Divendres ne surtirán vint...

Aixó sí no passa com un dia que va entrarhi una familia; marit, muller y tres baylets.

Al entrarhi eran cinch; pero al sortirne eran sis.

Durant la séva permanencia en l' *Assilo*, la mare havia surtit de cuydado.

MATÍAS BONAFÉ

UNA DONA

(De Heine)

Abdós s' estimavan molt:
era 'l robar sa taleya:
ell á n' ella, criminals,
paraulas d' amor 'l hi deya:
quan ell dava un cop de mà,
en lo llit ella s' ajeya.

y reya.

Ab tiberis matant jorns,
dixosos la vida 'ls feya;
descansant sobre 'l pit d' ell,
ella estar contenta 's creya...
Quan ell aná á la presó,
des la finestra ella 'l veya
y reya.

Dins de la presó tancat
ell escribintli, l' hi deya;
«Vina; 'm moro; 'm crema 'l cor

com si hi cremés una teya...»

La carta ella vá llegir;
cap such de la carta 'n treya
y reya.

A las sis del demat,
l' endemà, penjat se 'l veya...
Lo llensaren al fossar...
Ab lo mort, ella 's distreya...
Y, olvidantlo, al cap d' un quart,
ella, borratxa, s' ajeya...
y reya.

J. BARBANY.

UN CONCERT

L' altre dia un amich méu, pianista per més senyas, wagnerista *enragé* y enemich de tot lo italià, vá regalarme una invitació pera assistir á un concert de una Associació d' artistes.

Era per un diumenje á la tarde, y com que un servidor en aquell dia faig festa, me 'n vaig anar tot satisfet.

Hi vaig anar dejorn per pendre bon puesto, y encare que la funció havia de comensar á las tres, á cosa de las dos jo ja estava instalat en un dels millors llocs.

Al méu costat hi havia un senyor, una senyora que á la *cuenta* era la séva, y una senyoreta magre, ab un sombrero que semblava estafat d' algún pastor dels Alpes.

Jo, per passar l' estona me 'ls escoltava, y francament, vaig trobar que parlavan un castellà molt *catalanista*, pero ja ho veig, aixó del català es tan ordinariot...

M' olvidava de dir que á l' entrada ván regalarme un programa ab noms molt lluhits: Glück, Mendelssohn, Rodriguez, Gutiérrez, Chopin, etc.

¡Déu n' hi dó! Pél preu que 'm costava ja vá ser bonich. Com ab aixó de músicas no hi entench gayre y 'l vehi del méu costat semblava molt aficionat, me l' escoltava ab atenció per saber de que tractavan.

—¡Mira! ahora tocarán un duo de arpa acompañado de trompa.

En aixó vá venir un xicotet lleig y xato, de cosa d' uns deu anys, á saludarlo.

—Mira, Frasquita, que niño más mono, tan joven y ya estudia latín.

—¿Sí?—vá dir la senyora—pues ahora le conviene el griego y el piano para venir aquí á tocar algo.

—¡No, cá!—vá dir el xicotet—el papá no ho vol qu' estudihi gayres assignaturas, porque diu que costa massa car.

Entesos: aquell senyor era algún mestre d' estudi, y ja se sab, aquests per fer práctica, las endossan ab castellà.

Me giro del altre costat per veure si 'l vehí no era tant *cursi*. Era un entussiasta de primera forsa, perque continuament portava 'l compás ab lo cap y 'ls peus.

Li parlo de la caló, li pregunto quina hora es... en fi, hi entaulo conversa y ell me diu:

—Jo sentint á n' en Glück ja soch felis; no me 'n mouria ab un mes. Miro 'l programa y en aquell moment tocavan lo noy de la mare.

Y 'ls músichs vinga rascar y amohinar á la gent. Al últim, ja perduda la paciència, agafo 'l barret y me 'n vaig al carrer.

Pero al surtir trobo al amich músich que 'm crida y 'm diu:

—Tú, Perico, t' hi apuntat á la llista de socis d'

NOTAS DE QUARESMA

Ella prou ho diu que dejuna; pero no se li coneix.

—¿No surtím al carrer? Donchs me posaré la cucurulla... encara que no més sigui per casa.

aquesta Associació... es una pesseta al mes, no val la pena y espero que 'm farás aquest favor.

No vaig tenir valor pera negarmhi.

¡Y ara ja tinch 12 pessetas al any compromesas!

Si 'm volen creure, no vagin á cap concert d' arrós.

PERE PASTANAGA.

A UNA MODISTA

De todas las modistas—qu' he vist á Barcelona sembrant salero á dojo—per plassas y carrers, n' hi ha una de tan guapa—n' hi ha una de tan

[bella,

qu' entre vellets y joves—més de cent cors ha pres. No passa per la Rambla—sense sentir requiebros, de rosas y floretas—¡li 'n donan! Demanéu.

¡Cóm no! si es tan bonica—que més que dona, sem-un ángel que á la terra—ha fet devallar Deu. [bla Per galdas te dos rosas—de 'ls horts d' Alexandria, per dents, de gayas perlas—ne te bell enfilay, per cos, una palmera—que 'l vent manyach ne

[gronxa,

més rossas son sas trenas—que 'l or ha sigut may. Quan plega de la feyna—veureu á mil gomosos

que ab frasses melodiosas—de prop la van seguint anomenant palacios,—coronas, joyas, tronos, y en fi, los seus cors *cándids*—á son cor oferint. Mes ella, perdihueta—que d' entre la boscuria ha vist qu' apareixia—intrépit cassador, son pas, ja llest, avansa,—logrant. fentne més via, deixar á poca estona—burlat al burlador.

Ben fet, gaya nineta;—proposicions desprecia que son vils y rastreras—y las inspira 'l mal, jo en pago de ta hassanya—prometo com á premi pagarte café y copa—al «Nou Continental».

AMADEO.

LLIBRES

NORTE Y SUR.—*Poema cíclico*, per RAMÓN D. PERÉS.—Tanca aquesta obra, sens dupte, un dels epissodis més memorables de la vida del seu autor. Los que cultivan la seva amistat saben que 'n Perés passá una llarga temporada á Inglaterra, no ignoran que allí conegué á la companyera de la seva vida, y que la felis parella vingué á instalarse á nostra hermosa Catalunya.

Un enamorament entre las brumas británicas y l' esclat del amor al calor del sol que fa madurar los fruyts de las nostras vinyas: aquest es l' assumpto del poema.

Allà dalt nebulosa poesia, nudrintse de angoransa: quadros viscuts, impregnats de aquelles visions melancòliques que tenen tots los poetas septentrionals: aquí baix, calor, llum y esplendides: la vida del mitj-dia, expansiva y grata.

En tot lo poema hi campeja una vaguetat exquisida. L'autor refrena la seva imaginació, lluny de deixarli solta la brida, y troba sovint notes hermo-síssimes de una suavitat admirable.

Enrich Heine sembla ser un dels seus nùmens; pero un Heine llure de pessimismes, exempt de ironias, un Heine verdaderament poeta que expressa 'ls sentiments del seu cor, enllassantlos ab los espectacles de la mare naturalesa. No hi ha en lo poema amargors ni efectes rebuscats: tot es en ell suau, primoros, fill de un bon-gust depurat y hasta m'atreviré á dir que de una certa prudencia molt escayent.

Lo Sr. Perés demostra, especialment en los trossos descriptius, qualitats molt positives, y en l'us del llenguatge y en la manera d'expressar sas impressions, un domini del art difícil de las bonas lletras. Es ademés un sacerdot convensut del modernisme, que fuig de las ampulositats y redundancias, buscant ab preferencia l'acert dintre de la concisió y l'exacititut dels tochs.

¡Y qu'hermós es lo volùm que tanca 'l poema! Si 'l llibre poèticament val molt, artisticament considerat es una verdadera joya. Apeles Mestres ha trassat per adornarlo una serie de vinyetas preciosas. Son ademés de la obra d'un gran artista, un treball de verdader amich.

En una paraula: *Norte y Sur* es un llibre altament simpàtic que dona gust no sols de llegir sino tambe de fullejar.

LA REYNETA DEL CADÍ, per D. MARTÍ GENÍS Y AGUILAR.—Aquest es lo titl de una novela catalana que acaba de donar á la estampa la empresa de la *Ilustració*.

Coneixiam ja al Sr. Genís y Aguilar com á pro-sista vigorós, que domina 'l llenguatge de la terra, esmerantse en depurar-lo y en enriquirlo ab termes de molt valor filològich, cassats sens dupte en la comarca vigatana de ahont es fill y ahont resideix aquest autor. Aquestas condicions caracteristicas brillan tambe com no podia deixar de succehir, en sa darrera novela.

L'argument de aquesta es molt senzill. Es la heroína una nena de misteriós naixement trasplanta-da á una possessió de la montanya del Cadí: allí es admirada de tothom per la seva bondat, per la seva hermosura y per la vida que porta, entregada als plahers de la cassa. Un amich de infància que l'estima torna á son pais nadiu després de haver passat sis anys á Barcelona, y 'ls ayres del Pirineu li encenen mes y mes lo recort de la hermosa Reyneta; pero un altre jove està d'ella enamorat cegament, y entre 'ls dos rivals poden succehir escenas deplorables, quan tot d'una's descorra 'l misteri de la existencia de la nena, y aquesta ja que no ha tingut la ditxa de conèixer á sos pares, decideix tancar-se á un convent á pregar per ells, y destinar tota la fortuna qu'hereda, á socorre als pobres, aplanant aixís lo casament de aquell amich de la infància ab una cosina seva que s'moria per ell.

Aquesta narració senzilla, realçada ab descripcions numerosas y algunas digresions psicologicas, tanca tal vegada escas interès, y no té tampoch aquell viu color de realitat que sol distingir á las produccions de la escola naturalista, á la qual no pertany l'autor de la novela. Aquesta entra mes aviat en la categoria de las obras romànticas, pero sense esborrajaments. Es pel contrari molt serena y meditada, y denota en lo Sr. Genís una propensió decidida envers la poesia: la poesia del cor y de la naturalesa.

CASTICH DE DÉU, novela de costúms.—CENCA-NIUS, *idili*, originals de D. JOSEPH CORTILS Y VIETA.—Aquestas dos produccions constitueixen lo primer volum de la *Biblioteca económica de LA CATALANA* que acaba de veure la llum pública.—En *Castich de Déu* s'hi troban qualitats propias de un

novelista algun tant antiquat, que busca l'interès en la narració de aventuras y casualitats inesperadas.—No succeheix lo mateix en *Cerca nius*, narració de la terra, plena de trossos ben sentits y notablement expressats. Alguns dels tipos, especialment lo dels dos joves protagonistas y 'l del bouher están pintats de má mestra. Lo Sr. Cortils y Vieta, poeta y folk lorista, demostra ab aquest últim quadre condicions molt sólidas pera dedicarse ab aplauso á la literatura narrativa.

Ens falta avuy l'espai pera parlar del notable poemadramàtic *Jesús*, original de D. Frederick Soler, que acaba de veure la llum pública. Prometém ferho la semana próxima.

RATA SABIA.

ÍNTIMA-AMOROSA

¡Qué depressa 'ls fulls giravas
de ton llibre d'oracions!
¡Qué depressa que 'ls llegias...
y ara... quant á poch á poch!

¡Quin amor, quina dolcesa
s'hi reflectia en tos ulls
quan fit á fit me miravas
á cada volta de full!...

Y ara que ja no m'estimas
com m'estimavas avans,
¡qué poch á poch que llegeixes!
¡Y que't costa de mirar m'!

MANEL GARAY.

PRINCIPAL

La senmana passada, per indisposició del mestre Nicolau, no pogué donarse 'l quart concert de la serie.

En cambi 'l diumenje á la tarde se'n doná un d'extraordinari, 'l qual se vejé favoregut per una inmensa concurrencia.

Per aquesta nit está anunciat el de costúm, compost de un escullit y variat programa. Wagner, Haendel, Mendelssohn, Mozart, Bach y Giraud fan lo gasto. Lo tercer número de la primera part será l'estreno de la marxa heróica del mestre catalá Rodríguez Aleántara.

Creyém que aquesta nit, com de costúm, lo *Teatro Principal* estará plé de una inmensa y distingida concurrencia,

LICEO

La companyia de sarsuela ha sigut aumentada ab dos novas artistas: la tiple Naya de Bueso y la contralt Solá de Navarro.

No careixen de qualitats recomendables, especialment la primera, que cantá ab molta afinació 'l rondó de *Campanone*.

Pero de tots modos, la sarsuela, com á género en lo Gran Teatro hi está una mica baldera, y l'interès que podria despertar desapareix per complert, tenint en compte que s'fa us únicament de las produccions més sobadas del repertori.

REFLEXIÓNS D' UN CASSADOR.—(Per J. Llovera).

—Ja ho diuhen los civils que corro molt... Pósinse las mans al pit, y diguinme si un pobre treballador se pot permetre 'l luxu de gastarse sis duros ab un permis de cassa... ¡Prefereixo ferme un tip de corre, vels' hi aquí.

CIRCO

Un'altra d'endevinada: se titula *I diavoli della corte*, y resulta entretinguda y agradable, sense que 'l llibre siga molt enginyós; pero es tolerable y la música molt viva, sobressortint un terceto y un coro del acte segon.

L'obra ha sigut ben rebuda, distingintse en la execució las germanas Tani, la Sra. Bassini y 'l baritono Navarini.

Peró á pesar dels esforços de la companyia italiana y la varietat dels títuls que figuran en lo cartell, lo públich may es numerós. Los plens á vesar son desconeguts en lo Circo. ¿Será degut tal vegada á que aquest teatro te molt mala sombra? ¡Chi lo sá!

ROMEA

En una de las funcions que dona cada senmana la *Tertulia Catalanista*, s'estrená un drama en tres actes, de D. Joaquím Gómez Salazar, titulat *Llas de foch*.

Es una producció de argument melodramàtic, desenvolupat á tall de drama. Lo que hauria de passar á la vista del espectador, los interlocutors ho refereixen á copia de relacions. Aixís es, que l'obra languideja y no excita l'interés.

Per altra part, alló de que dos germans, sense saber que ho siguin s'enamorin, es un pensament que no té solució plausible. L'autor se desfa de la nena, fentla tornar boja, á penas descubreix lo secret que la priva de casarse ab l'home de qui viu enamorada, y no bastantli aixó, la fa morir de sentiment pochs instants després. Tot lo que passa es massa ràpit, massa precipitat. De la mateixa manera que mor ella, podrian morir tots los personatges, si fossen capassos de pegárselas tan fortas.

L'obra está escrita en versos fàcils y en varietat de metros. Hi predomina marcat lirisme.

L'autor signé cridat á las taulas al final de la representació.

* *

S'están ensajant en aquest teatro 'l drama de 'n Soler titulat: *Or*, y 'l nou sainete de 'n Vilanova que porta 'l títul de *L' ase del hortolá*.

TIVOLI

Gli amanti di Teruel ha alcançat un éxit extraordinari.

¡Tira peixet! Ja ho crech. Una ópera tan hermosa, despenyada ab acert y á dos tristos ralets l'entrada. ¿Qué més pot desitjarse?

En l'execució sobresurten la senyora Bordabio que 's veu molt aplaudida en l'aria del acte segon y en la romansa del últim, y 'l tenor Sr. Simonetti que 's fa aplaudir en l'escena del arbre y en lo gran duo del acte tercer.

Lo públich ompla cada nit lo teatro de gom á gom, per lo qual es de creure que tenim *Amants de Teruel* per una llarga temporada.

NOVEDATS

La senmana próxima parlarém del estreno del nou drama del Sr. Rovira Serra, titulat: *L' Heréu del mas*.

CATALUNYA

Bodas de oro es una bonica sarsuela que 'l públich va rebre ab molt agrado. Basada en un episodi de la passada guerra civil, l'obra está bé desenvolupada y escrita á conciencia. Pot classificar-se entre las sarsuelas serias tan distintas de las que ara s'acostuman en los teatros per horas. L'autor D. Calixto Navarro es digne d'elogis, per haverse separat del mal cami, demostrant que tam-

bé pot interessarse al públich fugint de la flamenqueria y de las payassadas.

No es menos notable la música deguda al mestre Rubio, descollanthi una romansa que cantá ab molta afinació 'l Sr. Las Santas, y un duo entre aquest senyor y la Sra. Cubas que siguié també molt aplaudit.

Aquests dos artistes, la Srta. Llanos y 'ls senyors Palmada y Chaves contribuïren al éxit de aquesta producció, digna de figurar molt temps en lo cartell.

N. N. N.

CONSOLATRIX AFFLICTORUM

¡Ay Pepeta! no, no ploris, detent lo téu desespero... (per més que no crech, ni espero que d'aquesta feta 't moris).

¡Sí, consolat! ¡no es manera d'evitar així 'l mal, nena! no alleugerirás ta pena ni menys será la darrera;

puig qu' en nostra curta via tant y tant los mals apuran, que sempre las penas duran y 's renovan cada dia.

Digam, donchs, ¿qué t'ocasiona disgust y dolor sens mida que aixís á ta felís vida desilusió tan gran dona?

Mes... ¡no ho dignis! Ho endavina mon cor... ¡es que abandonada t'ha deixat d'una vegada ton aymador! ¿Vritat nina?

Déixal donchs ¡oh huri preciosa! y escolta, que consolarte vull, y antecedents donarte de causa tan desastrosa.

¿Si sé la causa? ¡completa! Jo profundiso 'ls arcanos del cor, y d'aquests fulanos fa temps que 'n conech la treta! ¡Escolta!

Gira la terra en torn del sol, y tot d'una ab ella gira la lluna ab velocitat que aterra.

Giran també tots los altres astres, giran las estrellas lluny, com volguent totas ellas allunyar-se de nosaltres.

Gira també ab furia immensa lo ciclón qu' engull la nau, y després tornant la pau á la platja en bocins llensa.

Gira 'l molí per la forsa del vent que bat en sas palas, y agitant l'aucell las alas en l'espai se gira y torsa.

Gira la cinia impulsada pel burro vell y pacífich, y gira 'l volant magnífich de máquina complicada.

Giran las devanadoras: gira 'l jove ab alegría que cap al infern fa via entremitj de balladoras.

Gira 'l cap del que s' eleva
a gran altura y s' espanta....

y jo giro en *gira* tanta
ab la fantasia meva.

Aixís si tot *gira*, nena,
no es estrany, de son pés cau
lo motiu qu' aquell... babau
té per *girarte*... la esquena.

Y ara un concell á donarte
la téva desgracia 'm mou;
búscat prompte un galán nou
y aprén tú també á *girarte*.

M. R. DE LAS PLANAS.

Aquells estudiants de dret ó de *tort* que anavan
contra l' obertura de la capella protestant, acaban
de celebrar la festa de Sant Tomás de Aquino,
aprofitant aquesta ocasió pera fer gala novament
del sén esperit reaccionari.

En lo saló de l' Associació de catòlics, en pre-
sencia de tota la carcunderia y ab assistència de
alguns frares dominicos, que ab los séus hàbits de
una limpiesa duptosa, acabavan de donar color al
acte, se celebrá una vetllada en honor del Sant.

Y en aquesta vetllada no 'n vulguin més de idees
rancias com la cansalada que conta alguns sigles
d' existència. Pero no 's figurin: ab aquesta can-
salada 's fan lo caldo gras los reaccionaris de úl-
tims del sigle XIX.

Un jove, alumno de la Universitat, vá sostenir
que l' aparició de Sant Tomás en lo sigle XIII, tin-
gué caràcter *providencial*.

De manera que aquest noy qu' encare no ha
acabat la carrera, ja 's tuteja ab la Providencia, y
sab de bona tinta que aquesta vá enviar á Sant
Tomás al mon, en lo precis moment en que Sant
Tomás hi feya més falta.

Y l' influencia de la filosofia del serafich Doctor
encare dura: en ella s' hi troban armas pera com-
batre tots los errors, desde l' antich sensualisme,
fins al *modern liberalisme*.

Per supuesto, que á pesar de totes aquestas ar-
mas, lo *modern liberalisme* ha nascut, s' ha desar-
rollat, creix y vá endavant, á pesar dels *cassa-pu-
billas* qu' exerceixen de reaccionaris.

A continuació vá parlar lo catedràtich Sr. Pou y
Ordinas.

De la manera que vá ferho, casi podia afirmar-se
que aixís com la Providencia vá enviar á Sant To-
más en lo sigle XIII, sis sigles després, ó siga á úl-
tims del XIX, ha tingut á bé enviar al Sr. Pou y
Ordinas.

¡Amigo! ¡Y cóm vá esbravarse contra tots los fi-
lósops defensors del racionalisme! Ab Hegel hi vá
fer una brometa, que n' hi havia per llogarhi ca-
didas. ¡Qué compón Hegel al costat del Sr. Pou y
Ordinas?

¡Y als positivistas!... Hont s' es vist sostenir com
sostenen que l' home no es més que un animal
perfeccionat? Precisament lo Sr. Pou y Ordinas
demostrava l' error de aquesta proposició. L' home

LA FESTA DE S. JOSEPH

Un aprenent que tasta 'l *recado*

podrá ser un animal, pero perfeccionat.... Sobre
aixó hi ha molt que dir quo es veritat Sr. Pou y
Ordinas?

Ultim rasgo de la disertació del indicat catedrà-
tich.

Al veure que entre 'ls presents hi havia alguns
frares dominicos, aprofitá l' ocasió per excitarlos á
fundar un convent á Espanya.

Aixó es lo únich que 'ns falta per regenerarnos:
un convent á cada cantonada, una marmita de
sopas á cada convent... y endavant las hatxas.

Sr. Marqués de Alella *jojo!*

Miri que, segóns diuhen, existeix contra vosté
una conjura que te las arrels al Cassino de la Plas-
sa Real y á Casa la Ciutat las brancas.

Miri que 'ls fusionistas están molt cremats, per-
que ni 'ls coloca, ni quan venen eleccions els dei-
xa guanyar, abocanthi sach y peras.

Vosté, D. Camilo, ha dit y repetit que ans que
tot vol ser arcalde de Barcelona; y ells diuhen y
repeteixen que lo que importa es que 's consti-
tuheixi en primer ranxero del partit.

Per lo tant, pòsis en guardia, que segons notícies, *la tempesta e vicina*.

Telégramas de Praga anuncian lo gran éxit que ha tingut en lo teatro de aquella capital l'òpera de Bretón, *Garín*.

Una de las pessas més aplaudidas ha sigut la sardana.

Ja ho veuen los catalanistas: la música catalana viatja gloriosament per Europa. ¿Y gracias á quí? Gracias á Bretón, gracias á un compositor castellà.

Estich assombrat, desde que un periódich m'ha donat una proba convincent dels grans talents aritmètics del Sr. Marqués de Marianao.

A Batea ván exigirli cinch mil duros per 500 vots.

«Y añádese que al oír el opulento marqués la oferta, sacó papel y lápiz, y al ver que le resultaban á diez duros el voto, recogió otra vez los bártulos, diciendo:—Comprados al menudeo los encuentro á 20 pesetas.»

¡Quín talentarro! Al primer cop d'ull no ho vá veure que 5,000 duros, dividits per 500 vots, fan 10 duros per vot: vá necessitar paper y llapis per treure 'l compte.

Ara comprench porque á un calculista tan eminent han tingut á bé nombrarlo *gran d' Espanya*.

L'urna de la secció 12 del districte del Hospital, continúa pelegrinant desde 'l jutjat á la Junta provincial del Cens, desde la Junta provincial del Cens al jutjat... y anant aixís de Herodes á Pilat y tornant de Pilat á Herodes, aquesta es l' hora que ningú l' ha oberta, aquesta es l' hora que ningú s' ha cuydat de contar las papeletas que conté.

Me sembla que ja es hora de que 's deixi tranquila á l' urna inviolada.

Lo quí en rigor tindria que anar del jutjat á la presó y de la presó al jutjat, es lo president de la mesa que vá abandonar l' urna.

Y ja que ningú 's cuyda de contar las papeletas que l' urna conté, 'm sembla que hauria de haver-hi algún fiscal que 's cuydes de contar los meses ó 'ls anys de presó que li corresponen al president de la secció 12 que vá fer una jugada tan bruta.

Lo nostre amich, l' eminent dibuixant Mariano Foix, quan comensava á trobarse restablert de una penosa malaltia, que l' ha privat de treballar durant algún temps, ha tingut la immensa desgracia de perdre á la seva estimada filla única, preciosa nena de 10 anys qu' era l' alegría y 'l consol dels seus pares.

Envíhem al nostre volgut company la expressió del nostre sentiment més íntim, esperant que trobi la resignació necessaria, en mitj de una desgracia tan dolorosa com irreparable.

Uneixo la méva veu á la de la *Lliga de Catalunya* demanant á la Diputació provincial que 's recordi dels poquíssims voluntaris catalans de la guerra de Africa, qu' encare viuen, la major part d' ells sumits en la miseria.

La Diputació farà un acte de humanitat y patriotisme concedintlos una petita pensió que 'ls ajudi á terminar sos dias de una manera decorosa.

La *Lliga de Catalunya*, al demanar aquest acte de justicia y de reparació, ho ha fet per medi de una comunicació molt sentida.

Tant sentida que fins fa elogis del general Prim, calificantlo de *immortal*.

¡Grat sia á Déu! A lo menos quan parla 'l cor, los de la *Lliga* ni menos se recordan de que 'l general Prim estigué sempre lligat á la *política madrilenya*.

Una moda nova.

La colonia espanyola resident á Paris está organisant un ball, en lo qual totas las damas vestiran trajes capritxosos confeccionats exclusivament de paper.

La ocasió no es tant extranya que no se 'ls haja acudit, adornarse ab un vestit de bitllets del Banch d' Espanya.

La Patti está fent ayguas.

A pesar de tot, en lloch de retirarse com deuria ab las grans riquesas qu' en lo curs de sa carrera ha lograt acumular, ara demana per cantar més son que may.

—Tots los artistas mimats son lo mateix—deya un filarmónich—cap d' ells sab resignarse á fer lo cant del cisne...

—Es cert—li responia un altre—més s' estiman acabar fent lo cant del gall.

Rectifico la noticia que donava la senmana anterior.

No es cert que s' haja desistit de instalar l' academia pictórica de Sant Lluch.

Los elements qu' están empenyats en seguir endavant tenen ja adelantat lo lloguer de la casa, y no es prou católich aixó de tirar un grapat de duros per la finestra.

Y á propòsit de academias. Sembla que uns quants artistas que també volen entrar resoltament en las corrents artístich-católicas de l' época actual, considerantlas totalment irresistibles, tenen la idea de fundar una academia baix l' advocació y potrocini de la verge Santa Eulalia.

En dita academia, al revés de la de Sant Lluch, s' hi farán estudis de dona al desnú, ab preferéncia á tot altre exercici.

Tant es aixís qu' en lo saló principal hi figurará un quadro representant á la Santa Verge crucificada, avants de que la neu la cubris, en tot l' esplendor de la seva hermosura.

Una bona noticia que aculliran ab gust tots los aficionats al art dramàtich serio.

Lo dia de Pasqua 'l Principal obrirà las sévas portas ab la companyia dramática italiana de 'n Bellotti Bonn, de la qual forma part l' escelent artista Pia Marchi, que tan bons recorts va deixar anys enrera á Barcelona.

Y á principis de Maig la Sarah Bernhardt donará una tanda de sis funcions.

Diguém ab los castellans: *Miel sobre hojuelas*.

Ara 's veurá si 'ls miracles de la Verge de Lourdes son ó no son veritat.

La familia de un comerciant belga va anar á visitar lo famos santuari, distingintse per la seva devoció un jove de 18 anys d' aspecte místich. Lo dia avants de marxar, en proba de la consideració que ab los seus exercicis espirituals havia sapigut guanyarse aquest ciri-neo dels capellans de Lour-

des, alcançà permís pera passar tota la nit resant en la capella.

Al dia següent la família marxà tranquila y contenta y 'l jove més satisfet que tots.

Havent pernoctat a Pau, allà anà a trobarlos un capellà de Lourdes. Estava esbarat. Havia desaparegut la corona de perlas y brillants que portava la imatge de la Verge... Ningú més que aquell minyó havia passat la nit a la capella; ningú més qu'ell podia donar compte del *paradero* de la corona.

—Jo la tinc, en efecte—digué 'l jove.

—¡Miserable!—exclamaren tots, y 'l capellà ab més forsa que ningú.—¡Atrevirse a robar la corona de una sagrada imatge!

—Jo no hi robat res—respongué 'l jove.—La Verge me l' ha regalada: m' ha dit sonrihent que no volia que partis sense un recort d' ella: se l' ha tret del cap y l' ha posada en las mévas mans.

A pesar de l' explicació del jove, s' ha entregat l' assumpte a la competència dels tribunals de justícia.

Puig pretenen los capellans de Lourdes, que únicament son admisibles los miracles que reportan algún benefici; may los que se saldan ab perdua.

A un home enterament calvo y en cambi molt barbut, li preguntava un seu amic:

—Ja que 't deixas la barba, ¿cóm es que no 't deixas los cabells?

EPÍGRAMA

Ab veu molt *grave* y expressió molt seria
deya un poble arruït en un portal:

—Quina cosa més bruta es la miseria,
sobre tot quan un home no té un rall.

APELES MESTRES.

CANTARS BILINGÜES

*Busca los libros pequeños
con preferencia á los grandes,
que com tenen menos fullas
no pesan tant com los altres.*

*No me niegues de tus ojos
la dulce luz que da vida,
perque si ho fas de aquest modo
no hauré de gastar cerillas.*

*Al campo D. Nuño voy
donde probaros espero
que tinc al pare burot
que 's fa 'ls seus al matadero.*

C. DE CATALUNYA.

*Sevilla para el regalo,
Madrid para la nobleza,
y á qualsevol part de Espanya
pera morir de miseria.*

*La mujer que mala sea
ni reñirla, ni pegarla:
que fumi un puro d' estanch
y podéu ferli la caixa.*

*Señor alcalde mayor,
usted que prende ladrones
¿cóm no 's fa tancar vosté
y aixís bon exemple dona?*

LL. VALERO CALVO.

UNA IDEA

Ja qu' está demostrat que als carrers de Barcelona no hi caben tants omnibus, *condals* y tranvías ¿per qué no fan carruatjes de dos ó tres pisos, y ab menos vehículs n' hi hauria prou?

Una nena de sis anys entra en lo saló ple de visites, y diu á la seva mamá, precisament quan un alabava l' hermós color dels cabells de aquesta:

—Mamá: aquí fora hi ha aquella dona que te nyeix los cabells blancs.

La mamá tornantse tota roja:

—Está bé, filla méva: avisa al teu pare.

En un estudi.

Lo Professor:—¿Diu vosté que las cantitats heterogéneas poden sumarse?

L' Alumno:—Sí, senyor.

Lo Professor:—Vamos á veure: si jo li dono quatre préssecs, sis taronjas y deu aubercocs y vosté 'ls suma ¿quín resultat li donarán?

L' alumno per tota contestació aixeca 'l dit índex de la ma dreta, de la manera qu' en molts estudis s' acostuma quan hi ha necessitat d' evacuar una certa diligència molt necessaria.

Un pobre home que no podia menjar sempre que tenia gana, acudí al tribunal de la Penitencia, y 'l capellà li preguntá si tenia costúm de dejunar.

—Sí, pare—vá respondre 'l penitent—tant y de tal manera que devegadas hi hagut de passar vuit días sense menjar res.

—Pero, preguntà 'l confès, si haguéssis tingut de tot, n' hauríes menjat?

—Ja ho crech.

—Donchs sàpigas que a Déu Nostre Senyor no 'l satisfàn molt los dejunis forsosos.

Y 'l pobre respongué molt amatenent:

—Ni a mi tampoch.

Un empleat de l' Aduana, que viu a Gracia, té la costúm inveterada de no menjar res fins al mitj dia, y s' està demacrant.

—Al sortir de casa séva, prengui alguna cosa—li diu lo metje.

—Ho faré, no passi cuydado.

Veyentlo tant desmillorat, alguns dias despres, lo doctor li pregunta:

—Ja fà lo que li vaig dir! ¿Ja pren alguna cosa?

—Sí, senyor.

—¿Y qu' es lo que pren?

—El tran-via.

Se trobava 'l país afigit per una gran sequia, y l' arcalde de un poble portugués per més senyas, publicà un bando prohibint als seus administrats anar a oir missa set diumenjes seguits.

Al llegirho un d' ells, exclamà plé d' energia:

—¡Ben feito! ¡Que sepa Deu con quien se metel!

Un elegant decaigut, qu' en lo seu temps havia fet tromà y ploure, y que avuy se troba en la més trista decadencia, entra un dia a dinar a una fonda de sisos.

Lo mosso que 'l servia, vá dirli al presentarli un plat d' escudella:

—Si es servit, D. Enrich.

—¡Cóm!—exclamà l' ex-elegant—¿me coneixes?

—Sí, senyor.... ¡Y com hem vingut a menes vosté y jó!

—¿Eh?

—Jo era qui li servia 'ls esmorzars a ca 'n Justén.

ECONOMÍA CLIMATOLÓGICA

—Poch á poch noto que 'l fret desapareix ja del mapa; si aquest bon temps continúa, diumenje empenyo la capa.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—*En-de-mo-ni-a-da.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Do-ro-te-a.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Elisa—Elias.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La llanterna mágica.*
- 5.ª ROMBO.—

N
N A S
N A T A S
N A T A L I A
S A L A S
S I S
A

- 6.ª INTRÍNGULIS.—*Batalla.*
- 7.ª GEROGLÍFIC.—*Com més tens, més t' entretens.*

XARADA

DECLARACIONS ÍNTIMAS.—MEVAS.

Rasgo principal del meu caracter.—Anar fent.
Aliment nutritiu que 'm fà més escrupul.—L' oli de felje de bacallà.

Música popular que més m' encisa.—Lo Noy de la mare, perque tres la particularitat de ferme adormi quan la sento.

Bestias que més me simpatisan.—Lo quart-dos y lo tocino.

Paper que may m' ha agradat fer.—Lo ridicul.

Paper de que faig més us.—Lo jaramago.

VOLUM PRIMER

(Novela de costumes)

(Idili)

PREU: DOS RALS!

JESUS

PER

Preu: 4 pessetas

Per FREDERICH SOLER (Pitarra)

Preu: DOS rals

¡ABAIX LO EXISTENT!

Disbarat cómich en vers

Per C. GUMA Preço: UNA pesseta

Obra nueva **ARMANDO PALACIO VALDÉS** Obra nueva

EL MAESTRANTE

Un tomo en octavo. — Precio: 4 pesetas

VENTA DE HIJOS

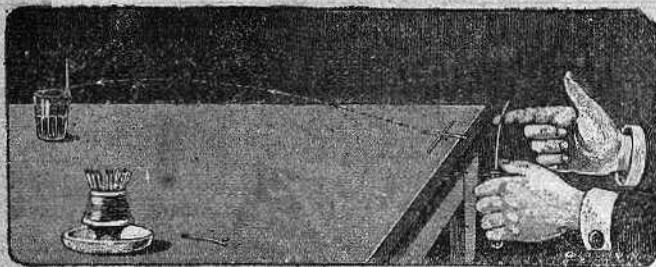
M. MARTINEZ BARRIONUEVO

Novela española ilustrada

Precio: 3'50 pesetas

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obres, rementant l'import en llibresas del Giro Mutuo, o bé, en sellos de franquig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu franc de port. No responem d'estravios, no rementant ademés 3 rais pel certificat. Als corresponents de la casa se'ls otorgan rebaixas.

DISTRACCIÓNS CASULANAS

BOMBARDEIG

Lo castell es un vas de cristall, los projectils mistos dels grossos, los canóns ganivets de menjar, lo camp d'operacions una taula.

Colocen lo vas en lo centro, fenthi aguantar avants un misto, qu' es l' objectiu dels *artillers*, la *muralla* que s' ha de derribar. Ara fixinse ab lo dibuix y vejín de quina manera 's prepara la operació.

Lo ganivet en la mà esquerra y brincant la fulla ab la dreta perque fassi ressort, los mistos colocats á la vora de la taula partirán rápidament com una bala, y si l' *artiller* té bona punteria, lo misto del vas caurá als primers disparos.

En aquest joch, qu' es molt entretingut, hi poden pendre part varias personas al mateix temps, situantse alrederor de la taula al mitj de la cual hi ha 'l vas.

Animal més criatura y que 'm fá més compassió.
—L' *hu-quart*.

Homes que no 'm poden veure.—Los cegos.
Carrera que donaria al meu fill (si'n tingués).—
De *total*, perque 'ls remeys me surtirian més econòmichs.

Personatjes públichs que 'm son més antipátichs.
—En Romero Robledo y 'l Noy de Tona; lo primer perque ensenya las dents, y l'altre perque ensenya... altras cosas.

Lo que no voldria que sigués la meva dona.—*Prima-tres-prima*.

Defectes que m' agradaria que possehis.—No més tres: jove, guapa y cinch-quart.

Begudas que més acostumo.—Al istiu gaseosas y al hivern aixarops calents.

Operas que més me cautivan.—Cap, perque totes me semblan iguals y 'm fan venir son.

Noms de dona que més m' agradan.—*Remey*, perque 'm sembla que ha de gastar molta salut, y *Salud*, perque no deu necessitar cap remey.

Lo que voldria ser.—Primer majordóm del palau de la emperatriu de Housffschmann; perque al menos tindria bona *tres-quarty* no sentiria parlar may de 'n Canovas ni de 'n Tort y Martorell.

Homes que 'm fan compassió.—Los tartamuts, perque per dir *dos-quarta* cosa están los anys de Deu.

Donas que més m' entusiasman.—Eleonora Duse y Pauleta Xiribechs; aquesta última es la meva *dulcinea*.

Flors que més m' agradan per son aroma.—Violeta, llessami, xeringuilla y las flors... cordials.

Lo que 'm fa més SEGONA.—Beure á morro en alguna font, perque si m' enviava alguna granota ó una anguila, petse aquesta faria estada en lo meu ventrell sense pagar lloguer y encare se 'm *passejaria*.

Com y quan voldria morir-me.—Després de fer los últims versos d' un drama-xarada en 7 actes que tinch en projecte y que ja n' hi fet dugas quartetas; pero que 'm sembla que tardará *hu* estar llest.

Edat de las criaturas que més me cantiva; (sobre tot si son noyas).—Dels quinze als vint anys.

J. STARAMSA.

MUDANSA

Tot menjantme un tros de *tot*
á la sombra de un *total*
molta *tot* me vá venir
de que 'm matés en Marsal.

JUMERA.

INTRÍNGULIS

Formar un nom que anantli trayent una lletra dongui 'l següent resultat: Primera, una fruyta.—Segona, en moltas portas n' hi ha.—Tercera, riu italiá.—Quarta: consonant.

J. JULIÁN BUSQUETS.

GEROGLÍFICH

X
K N
T
I I V
R D
I

MATA-SOGRAS.

FILLAS DE EVA

Mirin sos ulls melancólichs
y l' aire del séu semblant,
y resolguin aquest tema:
¿Pensa ab *ell* ó está resant?

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.